

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/221/2017
Identifikačné číslo spisu:	4307211409
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:4307211409.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Okresného stavebného bytového družstva Levice, so sídlom v Leviciach, Ku Bratke 3, IČO: 00 171 590, zastúpeného JUDr. Alexandrom Kuchárikom, advokátom v Leviciach, ul. J. Hollého 11, proti žalovanému H. D., bývajúcemu v B., E. XX, zastúpenému JUDr. Tomášom Jamrichom, advokátom vo Vrábľoch, Moravská 784/35, o zaplatenie 1 009,64 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 6 C 237/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. októbra 2016 sp. zn. 5 Co 852/2015, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Nitre z 28. októbra 2016 sp. zn. 5 Co 852/2015, uznesenie Krajského súdu v Nitre z 19. júna 2013 sp. zn. 5 Co 126/2012, rozsudok Okresného súdu Levice z 18. marca 2015 č. k. 6 C 237/2007-368 a rozsudok Okresného súdu Levice zo 14. marca 2012 č. k. 6 C 237/2007-216, a vec vracia Okresnému súde Levice na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí prvým rozsudkom zo 14. marca 2012 č. k. 6 C 237/2007-216 1/ uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 366,61 eur s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 112,57 eur od 16. júna 2006 do zaplatenia a 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 254,04 eur od 23. júna 2008 do zaplatenia a nahradiť trovy konania 643,89 eur, do troch dní od právoplatnosti, 2/ v časti o zaplatenie 603,02 eur konanie zastavil, 3/ v časti o zaplatenie 40,03 eur žalobu zamietol. S poukazom na § 696 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 6 ods. 1, 2, § 8 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, § 28, § 29 zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách uviedol, že správu bytového domu vykonáva žalobca, keďže si vlastníci nezriadili spoločenstvo vlastníkov sami. Žalobca má pri zabezpečovaní správy práva a povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a zo zmluvy o výkone správy. Prirodzene, že náklady, ktoré v súvislosti so správou a prevádzkou domu správcovi vzniknú, sú povinní vlastníci, ale aj užívatelia, uhrádzať. Táto povinnosť im vyplýva zo zákona č. 182/1993 Z.z., ale aj z článku 3 zmluvy o výkone správy. Vlastníci sa zaviazali platiť plnenia vo forme mesačných preddavkov. Ako súd prvej inštancie uviedol, žalovaný je ako vlastník bytu povinný platiť žalobcovi náklady, ktoré vzniknú v súvislosti so zabezpečovaním správy a prevádzky domu a nemôže svoj podiel úhrady obmedziť len na niektoré plnenia. Žalobca uskutočnil

vyúčtovanie ročných nákladov hospodárenia a žalovaný je povinný doplatiť vzniknutý nedoplatok. Súd prvej inštancie zistil, že žalovaný má nedoplatky v podstate na všetkých ostatných jednotlivých položkách, ktoré mal platiť preddavkovo. Zdôraznil, že žalovaný 28. septembra 1997 uzavrel so žalobcom zmluvu o výkone správy a táto zmluva, so všetkými zmenami a doplnkami je záväzná pre všetkých vlastníkov bytov, a teda aj pre žalovaného. Tento záväzok vyplýva žalovanému priamo zo zákona a nie je možné, aby žalovaný nebol podmienkami zmluvy viazaný. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný takúto zmluvu nemôže jednostranne vypovedať, nemôže od zmluvy odstúpiť. Ak teda žalovaný, ako tvrdí, od zmluvy o výkone správy odstúpil, je tento jeho právny úkon neplatný v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, pretože odporuje zákonu. Okresný súd v časti o zaplatenie 603,02 eur konanie zastavil, keďže v tejto časti vzal žalobca žalobu späť a žalovaný so späťvzatím súhlasil (§ 96 ods. 1, 2 O.s.p.) a v časti o zaplatenie 40,03 eur žalobu zamietol, pretože dokazovaním nebolo preukázané, aký nárok vo výške 40,03 eur si žalobca uplatnil. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného uznesením z 19. júna 2013 sp. zn. 5 Co 126/2012 v odvolaní napadnutej časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 366,61 eur s príslušenstvom a výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. S poukazom na § 221 ods. 1 písm. f/, h/, § 157 ods. 2 a § 95 ods. 1 O.s.p. konštatoval, že odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je zmätočné v označení zálohových mesačných platieb a nedoplatkov na základe vyúčtovania, pričom mal presne stanoviť a špecifikovať predmet konania, t. j. celkovú žalovanú sumu vyplývajúcu spolu z oboch žalôb spojených na spoločné konanie, a to v zmysle podaných žalôb a následne zmien návrhu. Uviedol, že na pojednávaní 30. októbra 2008 vo veci sp. zn. 6 C 237/2007 okresný súd uznesením pripustil zmenu návrhu, avšak keďže vo výroku uznesenia absentuje presné stanovenie zmeneného návrhu, ktorý má byť v ďalšom konaní predmetom konania, nie je zrejmé aká suma je predmetom tohto konania (rok 2007) a z čoho pozostáva. V danom prípade nešlo iba o rozšírenie žaloby týkajúcej sa žalovanej sumy, ale i o rozšírenie žaloby ohľadne žalovaného obdobia, keďže v žalobe z 10. októbra 2007 (pôvodne vedenej pod sp. zn. 6 C 237/07) žalobca žadoval iba zálohové platby za mesiace máj až august 2007. Odvolací súd ďalej uviedol, že okresný súd sa nevyporiadal s predloženými vyúčtovaniami služieb spojených s užívaním bytu a fondu opráv za roky 2005 a 2007, ktoré sa v spise nachádzajú v odlišných verziách. Vec ďalej nesprávne právne posúdil, keďže neaplikoval ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a nezaoberal sa námietkami premĺčania. Keďže súd prvého stupňa nešpecifikoval presne predmet konania čo do sumy a jej presnej špecifikácie, potom nie je z napadnutého rozsudku zrejmé, z čoho pozostáva suma 603,02 eura, v ktorej časti konanie zastavil a suma 254,04 eura, v ktorej časti žalobe vyhovel, obzvlášť ale predmet konania sa týka dvoch období a vyúčtovaní tak služieb ako aj príspevkov do fondu opráv. Zároveň označil rozsudok súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný i v časti trov konania, pretože v časti zastavenia konania mal súd prvej inštancie rozhodnúť samostatne a vysporiadať sa s tým, či niektorý z účastníkov konania zavinil zastavenie konania v časti sumy 603,02 eura. Záverom odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie si musí ujasniť predmet konania, relevantným právnym postupom o ňom rozhodnúť, doplniť dokazovanie spôsobom, ktorým presne a jasne zistí skutkový stav, vysporiadať sa s právnym posúdením veci v naznačenom smere a svoje nové rozhodnutie zdôvodniť jasne, zrozumiteľne a prehľadne, tak aby bolo riadne preskúmateľné.

3. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom z 18. marca 2015 č. k. 6 C 237/2007-368 zamietol žalobu a zároveň rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Ustálil, že predmetom ďalšieho konania je zaplatenie 366,61 eur, keďže v časti o zastavení konania 603,02 eur a v zamietajúcej časti 40,03 eur nebol rozsudok zo 14. marca 2012 č. k. 6 C 237/2007-216 zrušený. S poukazom na § 696 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 5 ods. 1 písm. f/, 6, § 7 ods. 3, § 8 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, a z doplneného dokazovania mal za preukázané, že žalobca sa nedôvodne domáha zaplatenia 366,61 eur, nakoľko rozpočítaním platby, ktorú žalovaný zaplatil naraz vo výške 1 493,72 eur na roky 2007 a 2005 v celkovej výške 627,07 eur a ďalej vzhľadom na výsledok znaleckého dokazovania, podľa ktorého žalobca nesprávne vyúčtoval náklady vodného a stočného 136,20 eur, vyplynulo, že žalovaný nemá nedoplatky na plnenia poskytované s užívaním bytu za roky

2007 a 2005. Z uvedeného dôvodu súd žalobu zamietol.

4. Odvolací súd rozsudkom z 28. októbra 2016 sp. zn. 5 Co 852/2015 rozsudok súdu prvej inštancie z 18. marca 2015 č. k. 6 C 237/2007-368 ako vecne nesprávny podľa § 388 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 366,61 eur s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 112,57 eura od 1. júna 2006 do zaplatenia a s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 254,04 eur od 23. júna 2008 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80 %. S poukazom na § 696 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 5 ods. 1 písm. f/, 6, § 8, § 8a ods. 1, 7, § 10, § 32c zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov zdôraznil, že zmluva o výkone správy sa vzťahuje i na žalovaného, pretože je záväzná pre všetkých vlastníkov bytov, i tých, ktorí ju nepodpísali, ak ju podpísali vlastníci nadpolovičnej väčšiny bytov. Preto je žalovaný viazaný uzavretou zmluvou o správe a jeho povinnosťou je uhrádzať preddavky na služby spojené s užívaním bytu i mesačne platby do fondu opráv. Po vykonaní ročného zúčtovania skutočných nákladov a zaplatených platieb správcom, v prípade nedoplatku, má povinnosť uhradiť vyčíslený nedoplatok. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že nie je možné, aby vlastník vypovedal zmluvu o správe svojvoľne, nakoľko o zmluve o výkone správy a jej zmenách rozhoduje vždy nadpolovičná väčšina vlastníkov bytov. Pokiaľ ide o úhradu poplatku do fondu opráv, tieto vlastníci uhrádzajú do spoločného účtu pre celý bytový dom pre potreby rôznych opráv či už na dome, alebo v bytoch vlastníkov, samozrejme nejde o opravy týkajúce sa osobitých požiadaviek vlastníkov, ale o opravy týkajúce sa závad na zariadeniach bytového domu v jednotlivých bytoch a podobne. Taktiež je nepochybné, že rozúčtovania spotreby sa nevykonávajú iba na základe spotreby zistenej na meračoch v bytoch vlastníkov, ale zohľadňuje sa aj odpočítaná spotreba na vstupe do domu pre celý bytový dom. Výpočty týchto nákladov stanovujú osobitné predpisy. Z predložených listinných dôkazov a vykonaného dokazovania mal odvolací súd za zrejmé, že za roky 2005 a 2007 žalovaný neuhradil náklady v skutočnej výške a vznikol mu nedoplatok. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 C.s.p.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť aj dôvodnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. Namietal, že nesprávnym postupom súdu mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval svoje patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uviedol, že na pojednávaní 30. októbra 2008 mal súd prvej inštancie pripustiť zmenu petitu, ktorý mal byť v ďalšom konaní predmetom konania, a o zmenenom návrhu mal vypracovať uznesenie a doručiť ho aj zástupcovi dovolateľa. K odstráneniu tejto závažnej chyby nedošlo ani po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu. Dovolateľ ďalej poukázal na to, že súd prvej inštancie sa, napriek pokynu v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, nevysporiadal, z čoho pozostávali jednotlivé sumy požadované žalobcom. Dovolateľ zdôraznil, že odvolací súd dospel k rozdielnemu skutkovému zisteniu ako súd prvej inštancie bez toho, aby sám vykonal akékoľvek dokazovanie, resp. dokazovanie opakovane alebo doplnil a umožnil žalovanému realizáciu jeho procesných práv. Uviedol, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí zdôraznil, že súd prvej inštancie po doplnení dokazovania po právnej stránke vec správne posúdil, avšak nesprávne vykonal výpočty. Výpočty jednotlivých súm odvolací súd v ďalšom rozpísal. Odvolací súd tak dospel k odchýlnemu skutkovému zisteniu bez toho, že by si pre takýto záver zadovážil dostatočný podklad vykonaním alebo zopakovaním dokazovania, čím porušil ustanovenie § 383 C.s.p., podľa ktorého je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa (okrem prípadu, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní). Tým, že odvolací súd nepostupoval podľa ustanovenia § 383, § 384 a § 385 C.s.p. a nenariadil pojednávanie na zopakovanie dokazovania, porušil právo žalovaného na spravodlivý proces. V ďalšom dovolateľ namietal dokazovanie a odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutom výroku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu zdôraznil, že žalovaný mal v priebehu celého konania dostatočný časový priestor, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva. Podľa názoru žalobcu je nesporné, že odvolací súd na základe vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie dospel k správne právnemu názoru a správne vykonal aj výpočty žalovaných súm. Poukázal na to, že žalovaný bol na pojednávaní, kedy malo dôjsť k zmene žalobného petitu, prítomný a súhlasil, aby súd

pojednával v neprítomnosti jeho zástupcu. Záverom žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol ako nedôvodné.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) účastník, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (viď § 428 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

11. Žalovaný v dovolaní namieta vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., t. j., že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktoré podľa jeho názoru spočíva v nerozhodnutí súdu prvej inštancie o zmene žalobného petitu, ktorého zmenu navrhol žalobca na pojednávaní 30. októbra 2008, pričom k odstráneniu tejto závažnej chyby nedošlo ani po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. treba rozumieť taký vadný postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietať alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

13. O taký prípad v prejednávanej veci ide z dôvodu, že súd prvej inštancie pri prejednávaní a rozhodovaní veci nepostupoval v súlade s právnymi predpismi a dovolateľovi znemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov a odvolací súd na túto vadu neprihliadol pri svojom (opätovnom) rozhodovaní, čím takisto odvolacie konanie touto vadou zaťažil.

14. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústavy) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

16. Podľa § 139 C.s.p. žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu.

17. Podľa § 140 ods. 1 C.s.p. zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo. Zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe (§ 140 ods. 2 C.s.p.). Za zmenu žaloby sa nepovažuje úkon žalobcu, ktorým mení uplatnený nárok, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (§ 140 ods. 3 C.s.p.).

18. Podľa § 142 ods. 1 C.s.p. o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania. Uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby, doručuje súd subjektom, ak neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom nastala zmena, do vlastných rúk (§ 142 ods. 2 C.s.p.).

19. Podľa § 95 ods. 1 O.s.p. účinného v čase návrhu zmeny žalobného petitu, navrhovateľ môže za konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene.

20. Podľa § 218 ods. 1 veta prvá C.s.p. v spojení s § 234 ods. 2 C.s.p. obsah rozhodnutia vysloví súd vo výroku uznesenia (obdobne § 155 ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.).

21. Z dispozičnej zásady ovládajúcej začatie civilného sporového procesu vyplýva, že návrh môže meniť výlučne žalobca, ktorý podal žalobu, príp. urobil v prebiehajúcom konaní určitý návrh spojený s požiadavkou, aby o ňom súd rozhodol. Žalovaný môže zmeniť len vzájomnú žalobu, lebo v konaní o nej má právne postavenie žalobcu.

22. K zmene žaloby môže dôjsť kedykoľvek za sporového konania, dokiaľ nebolo vyhlásené (vydané) rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

23. Pretože zmena žaloby nemôže byť v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, stanoví sa, že k tomuto procesnému úkonu je potrebný súhlas súdu a že súd môže pripustiť zmenu návrhu len vtedy, ak sú splnené stanovené predpoklady. Ustanovenie § 139 a nasl. C.s.p. (predtým § 95 O.s.p.) sa použije v sporovom konaní a ak konanie bolo začaté na návrh alebo ak bol v jeho priebehu urobený určitý návrh,

tiež v nesporovom konaní.

24. Zmena návrhu je podaním vo veci samej a žalobca (navrhovateľ) ju môže urobiť ktorýmkoľvek zo spôsobov uvedených v § 125 C.s.p. (predtým § 42 ods. 1 O.s.p.) a s dodržaním podmienok uvedených v § 127 C.s.p. (predtým § 42 ods. 2, 3 O.s.p.).

25. Súd je povinný doručiť zmenený návrh (žalobu alebo návrh na začatie konania) ostatným sporovým stranám (účastníkom) do vlastných rúk spravidla ešte pred rozhodnutím o tom, či zmenu pripustí; doručenie zmeneného návrhu nie je treba, ak ku zmene návrhu došlo na pojednávaní a strana sporu (účastník), ktorej by mala byť zmena žaloby doručená, bola na tomto pojednávaní prítomná. V prípade, že žaloba bola zmenená na pojednávaní ústne do zápisnice, splní súd povinnosť doručiť zmenenú žalobu sporovej strane (účastníkovi), ktorá na pojednávaní nebola prítomná, spravidla tým, že jej zašle opis zápisnice o pojednávaní alebo prepis zvukového záznamu z pojednávania (jeho časť).

26. O zmene žaloby rozhodne súd uznesením, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, a to ani v prípade, ak ho vydal súd prvej inštancie (§ 357 C.s.p. a contrario, predtým § 202 ods. 3 písm. f/ O.s.p.); ak bolo uznesenie vyhlásené na pojednávaní, doručuje sa jeho písomné vyhotovenie len tým účastníkom, ktorí neboli prítomní pri jeho vyhlásení.

27. Uznesením, ktorým bolo rozhodnuté o zmene žaloby, je súd viazaný (por. § 237 ods. 1 C.s.p., predtým § 170 O.s.p.).

28. Dokiaľ súd nerozhodne o uplatnenej zmene petitu žaloby, nemôže pokračovať v konaní o pôvodnej žalobe.

29. V danom prípade však súd prvej inštancie v zmysle hore uvedeného nepostupoval a odvolací súd nesprávny postup v konaní pred svojím rozhodnutím neodstránil, čím svoje konanie zaťažil vadou, ktorá nachádza svoje vyjadrenie v ustanovení § 420 písm. f/ C.s.p.

30. Ako je zrejmé z obsahu spisu, žalobou doručenou súdu prvej inštancie sa žalobca domáhal zaplata sumy 9 542,- Sk (316,73 eur) spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % zo sumy 930,- Sk (30,87 eur) od 1. mája 2007 do zaplata, zo sumy 534,- Sk (17,72 eur) od 16. júna 2007 do zaplata, zo sumy 1 730,- Sk (57,42 eur) od 1. júna 2007 do zaplata, zo sumy 2 116,- Sk (70,23 eur) od 1. júla 2007 do zaplata, zo sumy 2 116,- Sk (70,23 eur) od 1. augusta 2007 do zaplata, zo sumy 2 116,- Sk (70,23 eur) od 1. septembra 2007 do zaplata z titulu nedoplatkov. Na pojednávaní konanom pred súdom prvej inštancie 30. októbra 2008 žiadal žalobca pripustiť zmenu žalobného petitu tak, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 18 059,- Sk (599,44 eur) s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % zo sumy 940,- Sk (31,20 eur) od 1. mája 2007 do zaplata, zo sumy 1 730,- Sk (57,42 eur) od 1. júna 2007 do zaplata, zo sumy 2 116,- Sk (70,23 eur) od 1. júla 2007 do zaplata, zo sumy 2 116,- Sk (70,23 eur) od 1. augusta 2007 do zaplata, zo sumy 2 116,- Sk (70,23 eur) od 1. septembra 2007 do zaplata, zo sumy 2 116,- Sk (70,23 eur) od 1. októbra 2007 do zaplata, zo sumy 2 116,- Sk (70,23 eur) od 1. novembra 2007 do zaplata, zo sumy 2 116,- Sk (70,23 eur) od 1. decembra 2007 do zaplata, zo sumy 2 116,- Sk (70,23 eur) od 1. januára 2008 do zaplata a zo sumy 576,- Sk (19,11 eur) od 16. júna 2008 do zaplata. Súd prvej inštancie následne na tomto pojednávaní vyhlásil uznesenie, ktorým mal pripustiť zmenu žaloby. V rozpore s § 155 ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. (v súčasnosti § 218 ods. 1 veta prvá C.s.p. v spojení s § 234 ods. 2 C.s.p.) vo výroku neuviedol obsah tohto uznesenia, t. j. nešpecifikoval, v akom znení pripúšťa zmenu žaloby. Súd prvej inštancie následne v priebehu konania uznesením z 21. februára 2011 č. k. 9 C 120/2009-114 vec Okresného súdu Levice sp. zn. 9 C 120/2009 spojil s vecou Okresného súdu Levice sp. zn. 6 C 237/2007 s tým, že na Okresnom súde Levice sa vec bude viesť pod sp. zn. 6 C 237/2007. V pripojenom spore sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata 410,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % od 16. júna 2006 do zaplata. V rozsudku zo 14. marca 2012 č. k. 6 C 237/2007-216 okresný súd (vo výrokoch nenapadnutých odvolaním, t. j. nedotknutým zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu) zároveň zastavil konanie v časti 603,02 eur z dôvodu späťvzatia žaloby a v

časti 40,03 eur žalobu zamietol. Žalobca po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu podaním z 19. februára 2014 opätovne špecifikoval predmet konania, t. j. aký nárok predstavuje pohľadávka vo výške 18 059,- Sk (599,44 eur). Napriek pokynu odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení súd prvej inštancie túto vadu neodstránil a pokračoval v ďalšom konaní bez toho, aby o zmene žalobného petitu rozhodol.

31. Odvolací súd vo svojom zmeňujúcom rozsudku sa nezaoberal skutočnosťou, že uznesenie o pripustení zmeny návrhu nebolo vypracované súdom prvej inštancie a doručené účastníkom konania ani po vytknutí tejto vady odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení, a to napriek tomu, že nebol právoplatne ustálený predmet konania, a že takýmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo žalovanému znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Z hore uvedeného je nepochybné, že žalovanému bolo ako sporovej strane nesprávnym procesným postupom oboch súdov znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to tým, že uznesenie o zmene žaloby nebolo riadne vyhlásené na pojednávaní a ani neskôr písomne vypracované a sporovým stranám doručené. Takýmto nesprávnym procesným postupom oba súdy zavinili, že predmet konania nebol ustálený a žalovaný nemohol uviesť všetky dôkazy na podporu svojich tvrdení.

33. Sporové konanie pred súdom musí zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov. Na zabezpečenie tejto ochrany priznával Občiansky súdny poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcim. Medzi základné práva účastníka konania patrí aj právo účastníka, aby sa jeho právna vec prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

34. Právna úprava doručovania v občianskom súdnom konaní plnila veľmi významnú funkciu. Súd totiž môže konať a rozhodovať len vtedy, ak má riadne preukázané, že účastníci dostali všetky písomnosti, prijatie a znalosť ktorých je predpokladom ďalšieho postupu v konaní, použitia opravného prostriedku, prostriedkov procesnej obrany a ochrany a ďalších úkonov, ktoré je prípustné urobiť len v zákonom alebo súdom ustanovenej lehote. Doručovanie ovplyvňuje skúmanie procesných podmienok základného konania, odvolacieho konania, ako aj konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Právna úprava doručovania preto plne rešpektuje záujmy účastníkov konania a nevyhnutnosť ich úplného a účinného informovania prostredníctvom tohto procesnoprávného úkonu. Ak nebola písomnosť doručená správne, podľa predpisov upravujúcich tento úkon alebo nebola doručovaná vôbec, má to priamo za následok vadnosť, nezákonnosť doručenia, s ktorou vadou sú spojené závažné procesnoprávne účinky.

35. Vadu konania súdu prvej inštancie spočívajúcu v znemožnení žalovanému nesprávnym procesným postupom, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd neodstránil. Naopak, sám zaťažil touto vadou svoje konanie, keď napriek tomu, že o požadovanej zmene návrhu nebolo okresným súdom právoplatne rozhodnuté do vyhlásenia oboch rozsudkov vo veci samej, z ktorého dôvodu v čase rozhodovania o veci samej nebol platne ustálený predmet konania, a na túto vadu konania pred súdom prvej inštancie neprihliadol.

36. Žalovaný v dovolaní ďalej namieta vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., t. j., že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorá podľa jeho názoru spočíva aj v tom, že odvolací súd dospel k odchylnému skutkovému zisteniu než okresný súd bez toho, že by si pre takýto záver zadovážil dostatočný podklad vykonaním alebo zopakovaním dokazovania a nenariadil na zopakovanie dokazovania pojednávanie.

37. V posudzovanej veci súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie sumy 366,61 eur s príslušenstvom z titulu nedoplatkov za zálohové mesačné platby a nedoplatkov na základe vyúčtovania vychádzajúc z právneho posúdenia platnosti zmluvy o výkone správy uzavretej podľa zákona č.

182/1993 Zb., ktorá je so všetkými zmenami a doplnkami záväzná pre všetkých vlastníkov bytov, a teda aj pre žalovaného. Odstúpenie od tejto zmluvy žalovaným považoval za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pretože odporuje zákonu. Z doplneného dokazovania mal za preukázané, že žalobca sa nedôvodne domáha zaplata 366,61 eur, nakoľko rozpočítaním platby, ktorú žalovaný zaplatil naraz vo výške 1 493,72 eur na roky 2007 a 2005 v celkovej výške 627,07 eur a ďalej vzhľadom na výsledok znaleckého dokazovania, podľa ktorého žalobca nesprávne vyúčtoval náklady vodného a stočného 136,20 eur, vyplynulo, že žalovaný nemá nedoplatky na plnenia poskytované s užívaním bytu za roky 2007 a 2005. Odvolací súd zmenil zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne nesprávny vychádzajúc z totožného právneho posúdenia veci, avšak z predložených listinných dôkazov a vykonaného dokazovania mal odvolací súd za zrejmé, že za roky 2005 a 2007 žalovaný neuhradil náklady v skutočnej výške a vznikol mu nedoplatok, t. j. dospel k iným skutkovým zisteniam.

38. V zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 C.s.p. v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 C.s.p.). Žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť (§ 132 ods. 3 C.s.p.). V konaní na plnenie je preto žalobca povinný uviesť skutočnosti, z ktorých vyvodzuje toto svoje právo. Pretože súd je viazaný len petitom návrhu, môže deklarovať právo žalobcu na plnenie aj z iných dôvodov, vyplývajúcich zo skutočností, ktoré neboli v žalobe uvedené a ani neskôr účastníkom tvrdené, ak ich inak z dokazovania zistil. Takémuto rozhodnutiu však musí predchádzať zákonné konanie (fair process), t. j. taký postup súdu, v ktorom je zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Civilný sporový poriadok sporovej strane procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich. Ide o procesné práva, ktoré môže sporová strana uplatniť nielen v konaní na súde prvej inštancie, ale aj v odvolacom konaní. Realizácia týchto práv v odvolacom konaní je však znemožnená, ak odvolací súd v konaní na plnenie, zmení rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bol návrh zamietnutý, za síce rovnakého právneho posúdenia, ale na základe iných skutkových zistení, vychádzajúc z dôkazov predložených sporovými stranami. Až z rozhodnutia odvolacieho súdu sa žalovaný dozvedel, že odvolací súd dospel na základe dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie k iným skutkovým zisteniam (výpočtom nedoplatkov) než súd prvej inštancie. V tomto štádiu už nemal možnosť zaujímať k nim stanoviská, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie alebo aspoň spochybniť a vyjadrovať sa aj k ich právnej relevantnosti vo vzťahu k predmetu konania. Znemožnenie realizácie procesných práv žalovaného ako strany sporu v takomto prípade je prakticky dôsledkom nerešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti civilného sporového konania odvolacím súdom, lebo sporovej strane konania odopiera možnosť prieskumu správnosti nových, popri prípade iných skutkových zistení.

39. Podľa § 378 ods. 1 C.s.p. na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

40. V zmysle § 188 ods. 1 C.s.p. súd vykonáva dôkazy na pojednávaní.

41. Z ustanovenia § 187 ods. 1 C.s.p. vyplýva, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd (§ 187 ods. 2 C.s.p.).

42. Podľa § 384 ods. 1 C.s.p. ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

43. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť (inak vyhodnotiť) vykonané dokazovanie) napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak má za

to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

44. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové závery, ako súd prvej inštancie, bez toho, aby vo veci vykonal (zopakoval) v potrebnom rozsahu dokazovanie.

45. Ak sa však odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 384 ods. 1 C.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 C.s.p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti civilného sporového konania. Je nepripustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k záveru o opodstatnenosti žaloby žalobcu, dospel v podstate iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie.

46. Z obsahu zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku pred odvolacím súdom z 28. októbra 2016 totiž vyplýva, že odvolací súd bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p. v zložení trojčlenného senátu vyhlásil rozsudok. Ako vyplýva z dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu, tento inak posúdil skutkový stav ako ho posúdil okresný súd, a to ohľadne nedoplatkov a preplatiek žalovaného voči žalobcovi, t. j. odôvodnenosť nároku žalobcu. Odvolací súd vychádzal pritom z listinných dôkazov založených v súdnom spise, z ktorých zistil okresný súd odlišný skutkový stav, a to napriek tomu, že zo súdneho spisu nevyplýva zopakovanie dokazovania týmito listinnými dôkazmi (podaniami a priloženými listinami).

47. Podľa § 204 C.s.p. dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

48. V danom prípade odvolací súd na základe odlišne zisteného skutkového stavu než okresný súd (inak vykonaných výpočtov) rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania. Preto strany sporu mali právo na to, aby sa mohli k dôkazom vykonaným v odvolacom konaní vyjadriť. Na tomto ich práve nič nemení skutočnosť, že dôkazy boli prípadne vykonané už aj okresným súdom, pričom už vtedy mali možnosť sa k nim vyjadriť, pretože mali právo na to, aby sa cielene vyjadrili k opakovaným dôkazom z pohľadu posúdenia otázky, či je nárok žalobcu opodstatnený, alebo neopodstatnený. Odvolací súd mal strany sporu viesť ku kontradiktórnej výmene názorov na túto otázku. Právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom je súčasťou základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 2 Ústavy.

49. Vykonanie listinných dôkazov postupom podľa § 204 C.s.p. má pri senátnom rozhodovaní aj ten význam, že strany sporu sa môžu presvedčiť, či listinné dôkazy boli prečítané (resp. oznámený ich obsah) v súlade s ich skutočným obsahom tak, aby všetci členovia senátu získali o nich presnú informáciu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 27 dovolaním napadnutého rozhodnutia) jednoznačne vyplýva, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a to po zistení, že súd prvej inštancie nesprávne vykonal výpočty (bod 31 dovolaním napadnutého rozhodnutia).

50. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd postupoval v priamom rozpore so znením ustanovenia § 384 ods. 1 C.s.p., a teda sa natoľko odchýlil od jeho znenia, že zásadne poprel jeho účel a význam, keď dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako okresný súd bez vykonania vlastného dokazovania v odvolacom konaní. K odlišnému hodnoteniu dôkazu má odvolací súd povinnosť poskytnúť sporovej strane možnosť sa k nemu vyjadriť. Ak tak neurobí, možno považovať jeho odchylné skutkové závery za nepodložené, urobené v rozpore s § 204, § 378 ods. 1 a § 384 ods. 1 C.s.p. a v takom prípade je odvolacie konanie postihnuté vadou podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

51. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 420 písm. f/ C.s.p., ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu uznesením zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.) a s poukazom na vadu konania posudzovanú dovolacím súdom na prvom mieste zrušil aj ostatné rozhodnutia (§ 449 ods. 2 C.s.p.), ktoré boli vydané po návrhu na zmenu petitu žaloby bez toho, aby bolo o ňom rozhodnuté, a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.). V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie ustáliť predmet konania, vydať rozhodnutie o zmene predmetu konania, resp. zmene žalobného petitu, a vec opätovne prejednať a rozhodnúť. S prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako aj ďalších rozhodnutí odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie, sa najvyšší súd nezaoberal ďalšími, v dovolaní namietanými vadami.

52. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

53. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.